

Logopede, logopede, tohle si mi nepovede

„Ué, já chci mámu,“ rozplakala se v šatně Viktorka. Nemám jí to za zlé, protože ani já jako malá jsem nebyla jiná. Rodiče tvrdili, že jsem ve školce dokázala prosmutnit celý den, když mi nejlepší kamarádka onemocněla.

Rovněž moje vnučka nejde pro pláč daleko. Navíc když ji do školky výjimečně místo mámy vede babička! Nic na tom nemění fakt, že ji doprovází o dva roky mladší sestřička Sofinka. Ta se okamžitě nakazila pláčem od Viktorky. Zamířila jsem s oběma vnučkami ke stolku, kde se usmíval pan logoped.

Viktorka nemohla potlačit vzlykání, ač se snažila. Logoped si se mnou vyměnil pohled ve smyslu „tohle dnes asi nemá cenu“.

„Pojď, půjdeme radši rovnou do třídy,“ vyzvala jsem vnučku.

„Ne,“ vrtěla hlavou, ale plakat nepřestala.

Přitáhla jsem si ji k sobě: „Podívej, Viki, máme jen dvě možnosti. Chceš jít do třídy, nebo se pokusíš s panem logopedem spolupracovat?“

„Spo-fňuk-lupra-fňuk-covat.“ Šla se posadit na židličku.

„Tak čímpak začneme dnes?“ usmál se na ni logoped. „Povíš mi, kdo má chobot?“

Potlačovala vzlyky a mlčela. Dnes to opravdu asi nevyjde, pomyslela jsem si rezignovaně.

„Má chobot ryba?“

„Ne.“

„Tak žirafa.“

„Žirafa taky ne,“ konečně začala Viktorka komunikovat. Nakonec ze sebe vymáčkla i krátkou básničku. Logoped ji dlouho netrápil a napsal jí do notýsku velikou jedničku.

Od chvíle, co k němu Viktorka chodí a doma trénuje, se její výslovnost výrazně zlepšila. Naučila se „r“ a krásně ho vkládá do slov. Dokonce i tříletá Sofinka už tohle nesnadné písmeno v některých výrazech nevědomky použije.

Minulý týden nás vnučky navštívily na chalupě. Viktorka se chopila těžkého kladiva a dorážela na dědu: „Budeme louskat ožíšky?“ Písmenko „ř“ teprve trénuje a ne vždy se jí povede.

„Plo sýkorky,“ dodala Sofinka a zašilhala po kladivu, neboť zásadně potřebuje dělat totéž co starší sestra.

Jsem ráda, že vnučkám dobře rozumím a nemusím tápat, co mi říkají.

Odpoledne za nimi na zahradu přiběhla čtyřletá susedovic Leonka, která je neuvěřitelně upovídaná. Musím sebekriticky přiznat, že ne vždy jsem byla v obraze, o čem mluví. Pravda je, že se vůbec nestydí a umí i několik dlouhých básniček. Jako třeba: „Byla jedna Lusenka, Lusenka, Lusenka, byla jedna Lusenka šípková...“